2-25123908-12-2-29082025-1
Dosarul nr. 2-19069/25

H O T Ă R Â R E
În Numele Legii

01 iulie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru)
Instanța compusă din:
Președintele ședinței,
Judecător Muruianu Maria
Grefier Popa Veronica, Cuțitaru Laurența

Examinând în ședință publică cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Cojocari Ivan către Ministerul Justiției, Ministerul Finanțelor, intervenienți accesorii Administrația Națională a Penitenciarelor, Ministerul Afacerilor Interne, Procuratura Generală a RM, cu privire la repararea prejudiciului cauzat de condițiile de detenție contrare prevederilor art. 3 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale,-

CONSTATĂ:

La 28.08.2025 Cojocari Ivan fiind reprezentat de avocatul Modval Ion, a sesizat Judecătoria Chișinău (sediul Centru) cu acțiune împotriva Ministerului Justiției, Ministerului Finanțelor, intervenienți accesorii Administrația Națională a Penitenciarelor, Ministerul Afacerilor Interne, cu privire la repararea prejudiciului cauzat de condițiile de detenție contrare prevederilor art. 3 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

În susținerea acțiunii, invocă că în fapt, la 30 iunie 2017, de către Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale a fost pornită cauza penală nr. 2017670093, conform elementelor infracțiunii prevăzute de art. 26, 46, 145 alin. (2) lit. a), p) Cod penal, pe faptul pregătirii omorului la comandă a unui om de afaceri din R. Moldova de către membrii unui grup criminal organizat compus din cetățeni ai Ucrainei, regiunii transnistriene și ai R. Moldova.

La 10 aprilie 2017, Cojocari Ivan a fost reținut pe un termen de 72 ore, fiind plasat în izolatorul de detenție preventivă al DP Chișinău, iar prin ordonanțele din 12 iunie 2017 și 25 septembrie 2017 a fost pus sub învinuire pe faptul comiterii infracțiunilor prevăzute de art. art. 26, 46, 145 alin. (2) lit. a), p) și 362^1 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 12 iunie 2017, în privința lui Cojocari Ivan a fost aplicată măsura preventivă – arestul preventiv, cu eliberarea mandatului de arest, pe un termen de 30 zile.

Ulterior, prin încheierile aceleiași instanțe, măsura preventivă – arestul preventiv în privința lui Cojocari Ivan a fost prelungită de fiecare dată cu 30 zile, fiind menținută până la pronunțarea sentinței (02.04.2018).

Indică că la 04 octombrie 2017, urmărirea penală în privința lui Cojocari Ivan a fost finalizată, fiind întocmit rechizitoriu, iar la 18 octombrie 2017 cauza fiind expediată pentru examinare în Judecătoria Chișinău, sediul Centru.

Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 02.04.2014, Cojocari Ivan a fost achitat pe capătul de acuzare privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 26, 46, 145 alin. (2) lit. a), p) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii. A fost recunoscut vinovat, fiind reclasificate acțiunile acestuia din art. 362^1 alin. (3) lit. a) Cod penal în art. 362^1 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de exercitare a activității în domeniul turismului pe o perioadă de 3 ani, cu calcularea termenului executării pedepsei din momentul pronunțării sentinței – 02.04.2018, cu includerea termenului aflării acestuia în arest preventiv începând cu data de 10.04.2017, ora 13:00.

Menționează că prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18.12.2018, s-a respins ca nefondat apelul înaintat de avocat în interesele inculpatului, cât și apelul inculpatului Cojocari Ivan, iar apelurile declarate de procurorii din cadrul PCCOCS s-au admis, casând parțial, inclusiv din oficiu, în baza art. 409 alin. (2) CPP, și a pronunțat o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează: Cojocari Ivan s-a recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 26, 46, 145 alin. 2 lit. a), p) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 10 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis. S-a recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 362/1 alin. (3) lit. a) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă penală sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu privarea de dreptul de exercitare a activității în domeniul turismului pe termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. În baza art. 84 alin. (1) Cod penal al RM, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate lui Cojocari Ivan i s-a stabilit pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 12 ani, cu privarea de dreptul de exercitare a activității în domeniul turismului pe un termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis. Termenul de executare a pedepsei în privința inculpatului Cojocari Ivan de calculat din data pronunțării deciziei, cu includerea în durata pedepsei a termenului reținerii și arestului preventiv din 10.04.2017, orele 13.00. În rest, sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 02.04.2018 se menține.

Mai menționează că prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 24.03.2020 s-au admis recursurile inculpaților și avocaților, fiind casată

integral decizia Curții de Apel Chișinău din 18.12.2018, cauza fiind trimisă la rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11.11.2021 s-a respins apelul procurorilor Denis Rotari și Tatiana Vidrașco, s-a admis apelul avocatului în interesele inculpatului Cojocari Ivan, s-a dispus achitarea lui Cojocari Ivan învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 26, 46, 145 alin. (2) lit. a), p) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei. Sentința în partea condamnării lui Cojocari Ivan în baza art. art. 362^1 alin. (2) lit. b), c) Cod penal s-a menținut.

Astfel, subliniază că în conformitate cu art. 385 alin. (5) Cod penal, s-a constatat faptul deținerii lui Cojocari Ivan în condiții contrare art. 3 CEDO în Penitenciarul nr. 13 Chișinău, în calitate de prevenit, în perioada 10.04.2017-02.04.2018, adică 358 de zile. Pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, stabilită prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 02.04.2018, se reduce cu 150 zile, cu dispunerea eliberării imediate din sala de judecată, dacă nu a fost reținut pe alte cauze penale, iar pentru perioada rămasă de 208 zile se acordă mecanismul compensatoriu în formă bănească de 10400 lei.

În vederea executării dispozițiilor deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11.11.2021, tot în aceeași zi Cojocari Ivan a fost eliberat din Penitenciarul nr. 13-Chișinău.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 03 octombrie 2024 s-a declarat inadmisibil recursul avocatului Vitalie Rusu în interesele lui Igor Melnic, deoarece nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală. S-a declarat inadmisibil recursul procurorului Djulieta Devder, ca fiind vădit neîntemeiat.

Astfel, remarcă că pe perioada urmăririi penale și judecării cauzei în instanța de fond și apel, reclamantul a fost deținut în Penitenciarul nr. 13-Chișinău, iar după devenirea definitivă a sentinței acesta a fost deținut în Penitenciarul nr. 8-Bender.

Prin urmare susține că, reclamantul a fost deținut în Penitenciarul nr. 13-Chișinău în perioada *****-***** și din *****-*****, iar în perioada *****-***** s-a deținut în Penitenciarul nr. 8-Bender.

Menționează că la 25.01.2022, Cojocari Ivan, prin intermediul avocatului Modval Ion, a înaintat o petiție conform prevederilor art. 385, 473^2-473^4 Cod de procedură penală privind constatarea faptului deținerii în Penitenciarul nr. 13-Chișinău și Penitenciarul nr. 8-Bender, în condiții contrare prevederilor art. 3 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și compensarea acestui fapt prin echivalent bănesc în modul prevăzut de lege.

Indică că au fost deplânse condițiile de detenție în care s-a aflat în Penitenciarul nr. 13-Chișinău și Penitenciarul nr. 8-Bender, printre care esențiale fiind: suprapopularea celulelor în care a fost deținut petiționarul, starea proastă a

celulelor, fiind insalubre și nereparate, celulele sunt reci și nu sunt asigurate cu căldură suficientă pe perioada rece a anului, instalații sanitare insalubre, saltele murdare și uzate, prezența insectelor și a rozătoarelor, accesul limitat la lumina naturală, lipsa de ventilare și a aerului proaspăt, lipsa apei potabile, alimentația neconformă și insuficientă, lipsa asistenței medicale corespunzătoare etc.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 05.02.2023 s-a admis parțial plângerea avocatului Modval Ivan în interesele lui Cojocari Ivan împotriva administrației instituției penitenciare referitoare la condițiile de detenție care, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, afectează drepturile condamnatului garantate de art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. S-a constatat faptul că condamnatul Cojocari Ivan, a fost deținut în Penitenciarul nr. 13 - Chișinău, în perioada de timp din *****-*****, și în Penitenciarul nr. 8-Bender pe perioada *****-*****, numărul total de zile fiind - 980 zile, în condiții contrare prevederilor art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În privința perioadei de 980 (nouă sute optzeci) zile, care nu pot fi reduse, instanța urmează să-i explice lui Cojocari Ivan că este în drept să se adreseze cu acțiune separată în procedura contencioasă în vederea reparării prejudiciului cauzat pentru condiții precare de detenție care contravin prevederilor art. 3 CEDO, dacă va considera de cuviință.

Astfel, reține reclamantul că, instanța de judecată a constatat că faptele expuse de petiționar și-au găsit temeinicia, acestea fiind constatate inclusiv prin Raportul anual pentru anul 2017 al Consiliului pentru Prevenirea Torturii și Raportul Comitetului European pentru Prevenirea Torturii și Tratamentelor sau Pedepselor Inumane sau Degradante (CPT), din 13 decembrie 201 al Guvernului Republicii Moldova, întocmit în cadrul vizitei care a avut loc în perioada 05 - 11 iunie 2018, în câteva dintre penitenciarele din țară.

Precizează că instanța a stabilit că dificultățile cu care s-a confruntat condamnatul pe parcursul detenției sale în perioada de timp respectivă au depășit nivelul inevitabil de suferință inerent detenției și au atins pragul de severitate contrar articolului 3 din Convenție, aceste condiții fiind suficiente pentru constatarea încălcărilor admise în penitenciarul vizat. Ori, statul trebuie să asigure ca persoana să fie deținută în condiții care sunt compatibile cu respectarea demnității sale umane, ca modul și metoda de executare a pedepsei să nu cauzeze persoanei suferințe sau dureri de o intensitate care să depășească nivelul de suferință inerent detenției și că, având în vedere exigențele detenției, sănătatea și integritatea persoanei să fie în mod adecvat asigurate, printre altele, prin acordarea asistenței medicale necesare (cauza Kudla c. Poloniei, 26 octombrie 2000, § 94). Atunci când sunt evaluate condițiile de detenție, trebuie luate în considerație

efectele cumulative ale acestor condiții, precum și durata detenției (Ostrovar c. Moldovei, 13 septembrie 2005, § 80).

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Centru din 29 aprilie 2025, recursurile declarate de reprezentantul Penitenciarului nr. 13-Chișinău și avocatul Modval Ion în interesele lui Cojocari Ivan, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 05 februarie 2024, s-au respins ca nefondate, fiind menținută încheierea recurată fără modificări.

Astfel evidențiază că prin actele judecătorești sus-indicate s-a stabilit faptul că cet. Cojocari Ivan a fost deținut în Penitenciarul nr. 13-Chișinău și Penitenciarul nr. 8-Bender în condiții inumane și degradante, evaluate ca fiind contrare prevederilor art. 3 CtEDO, fapt ce nu urmează a mai fi dovedit suplimentar.

Totodată invocă că, potrivit art. 123 alin. (2) Cod de procedură civilă, faptele stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă într-o cauză civilă soluționată anterior în instanță de drept comun sau în instanță specializată sunt obligatorii pentru instanța care judecă cauza și nu se cer a fi dovedite din nou și nici nu pot fi contestate la judecarea unei alte cauze civile la care participă aceleași persoane.

În context, din normele sus-indicate, consideră că orice persoană deținută în condiții care au adus atingere demnității sale trebuie să poată obține o reparație pentru violarea suportată.

Astfel, menționează că reclamantul Cojocari Ivan, fiind deținut în Penitenciarul nr. 13-Chișinău și Penitenciarul nr. 8-Bender, în condiții care au fost apreciate ca fiind inumane și degradante, urmează a beneficia de o compensație echitabilă pentru dreptul încălcat. Ori, traumele psihice și suferințele fizice provocate trebuie să fie reparate prin acordarea unor despăgubiri morale echitabile, de natură să aducă deplină satisfacție pentru suferințele suportate în perioada detenției. Aceste suferințe psihice, precum teama, neliniștea, depresia, stresul și starea de incertitudine, îndurate în perioada de detenție, au influențat și continuă să influențeze în mod direct și nociv calitatea vieții reclamantului.

În contextul dat, mai menționează faptul că unul dintre criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că indemnizația trebuie să prezinte o justă și integrală despăgubire. În temeiul Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, acest criteriu se traduce prin necesitatea ca partea vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit. Cuantumul despăgubirilor trebuie astfel stabilit, încât acestea să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor și nici venituri nejustificate pentru victimele daunelor.

Totodată, CtEDO cere ca compensațiile cu titlu de prejudiciu moral acordate la nivel național pentru violarea Convenției să fie comparabile cu cele acordate de CtEDO în cauze comparabile (a se vedea hot. Ciorap nr. 2 c. Moldovei, 2010).

Astfel, indică că prin Legea nr. 272 din 29.11.2018, în vigoare din 01.01.2019, a fost operat remediul la nivel național cu privire la constatarea și compensarea condițiilor precare de detenție din penitenciarele naționale.

Invocă că potrivit dispozițiilor art. 473/4 alin. (5), (6) Cod de procedură penală, în cazul constatării circumstanțelor prevăzute la art. 473/2 alin. (3), instanța de judecată dispune reducerea pedepsei în condițiile alin. (4) din prezentul articol, iar în privința perioadei rămase, dispune, cu titlu de despăgubire, încasarea în favoarea condamnatului a sumei bănești în mărime de până la 2 unități convenționale pentru fiecare zi în care condamnatul a suferit încălcarea condițiilor de detenție, precum și a costurilor și cheltuielilor aferente.

În cazul constatării circumstanțelor prevăzute la art. 473/2 alin. (3), preveniții sunt despăgubiți în conformitate cu art. 385 alin. (5) și (6) sau, după caz, aceștia pot înainta o acțiune civilă.

Prin urmare subliniază că legiuitorul a stabilit că suma de până la 2 (două) unități convenționale pentru fiecare zi în care condamnatul a suferit încălcarea condițiilor de detenție ar fi una rezonabilă și în conformitate cu prevederile CtEDO.

Astfel, evidențiază reclamantul că pentru perioada de 980 (nouă sute optzeci) de zile de detenție în condiții precare, în Penitenciarul nr. 13-Chișinău și Penitenciarul nr. 8-Bender, reclamantul solicită să-i fie oferită o compensație bănească în sumă de 98000 (nouăzeci și opt) mii lei, a câte 2 unități convenționale pentru fiecare zi de detenție.

Consideră că mărimea acestei sume se raportează la perioada îndelungată de detenție în care reclamantul a fost supus unor condiții inumane și degradante de detenție, condițiile absolut precare de detenție care s-au răsfrânt și în continuare se vor răsfrânge asupra sănătății reclamantului, permanenta stare de neliniște, stres și anxietate în care s-a aflat în toată această perioadă.

În baza celor expuse și invocând prevederile art. 166-167 Codul de procedură civilă solicită reclamantul: - *a dispune încasarea din contul bugetului de stat, gestionat de Ministerul Finanțelor, prin intermediul Ministerului Justiției R. Moldova, în beneficiul lui Cojocari Ivan a sumei de 98 000 (nouăzeci şi opt mii) lei, cu titlu de despăgubire pentru deținerea acestuia în perioada ***** - ***** în Penitenciarul nr. 8-Bender şi în perioada ***** - ***** în Penitenciarul nr. 13-Chişinău, în condiții contrare prevederilor art. 3 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.*

Prin încheierea din 02.09.2025 acțiunea a fost acceptată spre examinare în procedură generală contencioasă. (f.d.46)

La 11.09.2025, prin intermediul direcției evidență procesuală a cauzelor civile, Ministerul Justiției a înaintat **referință**, prin care solicită respingerea ca neîntemeiată a acțiunii. *(f.d.54-55)*

La 02.10.2025, prin intermediul direcției evidență procesuală a cauzelor civile, intervenientul accesoriu Administrația Națională a Penitenciarelor a înaintat **referință**. Astfel, Administrația Națională a Penitenciarelor consideră că solicitarea reclamantului este excesivă și nefondată în raport cu condițiile de detenție constatate. Menționează că în cazul admiterii prezentei acțiuni, solicită reducerea cuantumului despăgubirii, până cel mult o unitate convențională pe zi. *(f.d.58-60)*

Prin încheierea protocolară din 25.11.2025, Procuratura Generală a RM și Ministerul Afacerilor Interne a fost atrasă în proces în calitate de intervenienți accesorii. (f.d. 61-62)

La 05.03.2026, prin intermediul direcției evidență procesuală a cauzelor civile, Ministerul Afacerilor Interne a înaintat **referință**. *(f.d.69-72)*

Argumentele părților în ședințele de judecată :

Reprezentantul reclamantului avocatul Modval Ion în ședințele de judecată, a susținut acțiunea din motivele de fapt și de drept invocate în cerere.

Reprezentantul Ministerului Justiției, nu a recunoscut acțiunea solicitând respingerea cererii ca fiind una neîntemeiată, reiterând argumentele expuse în referință/explicații scrise.

Reprezentantul Administrației Naționale a Penitenciarelor a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Finanțelor și reprezentanții intervenienților accesorii Procuratura Generală și Ministerului Afacerilor Interne în ședințele de judecată nu s-au prezentat, fiind citați în mod legal.

Audiind participanții în ședința de judecată, studiind cererea de chemare în judecată, precum și înscrisurile anexate la dosar, instanța de judecată consideră că acțiunea este parțial întemeiată și urmează a fi admisă în parte, din următoarele considerațiuni.

Cadrul legal relevant:

Constituția Republicii Moldova

Art.20 Accesul liber la justiție

(1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime. (2) Nici o lege nu poate îngrădi accesul la justiție.

Art. 53 Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică

(1) Persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

(2) Statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile săvârşite în procesele penale de către organele de anchetă şi instanţele judecătoreşti.

Codul de procedură civilă

Articolul 5. Accesul liber la justiţie

(1) Orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime. (2) Nici unei persoane nu i se va refuza apărarea judiciară din motiv de inexistenţă a legislaţiei, de imperfecţiune, coliziune sau obscuritate a legislaţiei în vigoare. (3) Renunţarea uneia dintre părţi la dreptul de a se adresa în judecată prin încheierea în prealabil a unei convenţii nu are efect juridic, cu excepţia cazurilor de încheiere, în condițiile legii, a unei convenții arbitrale.

Articolul 6. Modalităţile de apărare a drepturilor, libertăţilor şi intereselor legitime

Instanţa judecătorească exercită apărarea drepturilor, libertăţilor şi intereselor legitime prin somare la executarea unor obligaţii, prin declararea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic, prin constatarea unui fapt care are valoare juridică, prin alte modalităţi, prevăzute de lege.

Articolul 118. Obligaţia probaţiunii în judecată

(1) Fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. (2) Partea care nu a exercitat pe deplin obligaţia de a dovedi anumite fapte este în drept să înainteze instanţei judecătoreşti un demers prin care solicită audierea părţii adverse în privinţa acestor fapte dacă solicitarea nu se referă la circumstanţele pe care instanţa le consideră dovedite. (3) Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate. (4) În cazul nerespectării prevederilor legii privind legalizarea probelor ori al pierderii unui document autentic, efectul defavorabil al nedovedirii afirmaţiilor referitoare la circumstanţele de fapt ale cauzei va cădea asupra părţii sau altui participant la proces care a avut posibilitatea şi care trebuia să se asigure pînă la judecată cu probă veridică fără a suscita îndoieli. (5) Instanţa judecătorească (judecătorul) este în drept să propună părţilor şi altor participanţi la proces, după caz, să prezinte probe suplimentare şi să dovedească faptele ce constituie obiectul probaţiunii pentru a se convinge de veridicitatea lor.

Articolul 130. Aprecierea probelor

(1) Instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a

tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. (2) Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. (3) Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei. (4) Ca rezultat al aprecierii probelor, instanţa judecătorească este obligată să reflecte în hotărîre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe şi respingerea altor probe, precum şi argumentarea preferinţei unor probe faţă de altele. (5) Proba este declarată ca fiind veridică dacă instanţa constată prin cercetare şi comparare cu alte probe că datele pe care le conţine corespund realităţii.

Articolul 239. Legalitatea şi temeinicia hotărîrii

Hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărîrea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată

Articolul 240. Problemele soluţionate la deliberarea hotărîrii

(1) La deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii. (2) Dacă, în timpul deliberărilor, consideră necesară clarificarea unor noi circumstanţe importante pentru soluţionarea cauzei sau cercetarea suplimentară a probelor din dosar, instanţa judecătorească emite o încheiere de reluare a dezbaterilor judiciare. După examinarea cauzei în fond, instanţa audiază din nou pledoariile participanţilor la proces. (3) Instanţa judecătorească adoptă hotărîrea în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant.

Codul de procedură penală

Articolul 473^2: Plângerea împotriva administrației instituției penitenciare referitoare la condițiile de detenție care afectează grav drepturile condamnatului

(1) Plângerea împotriva administrației instituției penitenciare referitoare la condițiile de detenție care, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, afectează drepturile condamnatului, garantate de art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, poate fi înaintată de către condamnat, personal sau prin intermediul unui avocat, la instanța de judecată în a cărei rază teritorială se află instituția penitenciară în care se deține condamnatul ori, după caz, din care a fost eliberat.

(2) Plângerea referitoare la condițiile de detenție menționate la alin. (1) trebuie să conțină datele privind perioada și locul detenției, precum și descrierea detaliată a condițiilor materiale care afectează grav drepturile condamnatului, cu solicitarea de a obliga administrația instituției penitenciare să înlăture condițiile materiale contestate. La plângere pot fi anexate explicațiile altor condamnați,

copiile plângerilor anterioare, adresate administrației instituției penitenciare sau autorităților de supraveghere, și răspunsurile lor, alte probe relevante. Concomitent cu depunerea plângerii, se expediază o copie a acesteia, cu anexarea materialelor respective, către organul care pune în executare sentința sau încheierea.

(2^1) În cazul în care plângerea depusă nu corespunde cerințelor prevăzute la alin. (2), judecătorul de instrucție stabilește condamnatului un termen rezonabil, dar nu mai mare de 30 de zile, pentru înlăturarea neajunsurilor.

(2^2) Dacă condamnatul îndeplinește în termen toate cerințele din încheierea judecătorului de instrucție, plângerea se consideră depusă la data prezentării inițiale. În caz contrar, plângerea se declară inadmisibilă.

(2^3) Verificarea condițiilor de admisibilitate se efectuează de judecătorul de instrucție din oficiu. Plângerea se declară inadmisibilă și în următoarele cazuri:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la soluționarea chestiunii privind despăgubirea condamnatului pentru detenția în condiții contrare art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale pentru aceleași perioade;

b) există o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la soluționarea chestiunii privind despăgubirea condamnatului pentru detenția în condiții contrare art.3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale pentru aceleași perioade;

c) plângerea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la alin. (5);

d) plângerea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

e) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează plângerea condamnatului care are ca obiect aceleași perioade de detenție. În acest caz, inadmisibilitatea se declară de instanța sesizată ultima.

(2^4) Încheierea privind declararea plângerii inadmisibile poate fi atacată cu recurs de către părți în termen de 10 zile de la data la care au luat cunoștință de aceasta.

(2^5) Declararea plângerii inadmisibile în baza temeiurilor prevăzute la alin. (2^3) lit. a)–c) exclude posibilitatea depunerii repetate a plângerii cu același obiect.

(3) Condamnații care au fost deținuți cel puțin 10 zile în condiții contrare prevederilor art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, drepturi care reies din obligația statului de a asigura condițiile de detenție, pot solicita, cu titlu de despăgubiri, reducerea pedepsei.

(4) În cazul în care partea neexecutată din pedeapsă nu permite deducerea integrală a reducerii pedepsei sau perioada încălcării condițiilor de detenție este mai mică de 10 zile, în privința perioadei rămase condamnatul poate solicita despăgubire în valoare bănească.

(5) Plângerea referitoare la condițiile de detenție care afectează grav drepturile condamnatului se depune pe parcursul detenției în condiții contrare

prevederilor art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau în termen de 6 luni de la data când nu mai sunt deținuți în astfel de condiții, dar nu mai târziu de 4 luni de la eliberarea lor din locul de detenție.

Articolul 473^4. Soluția instanței de judecată

(1) La evaluarea condițiilor de detenție, instanța de judecată dă apreciere atât probelor prezentate de părți, cât și rapoartelor instituțiilor naționale și internaționale în domeniu.

(2) La evaluarea condițiilor de detenție, instanța de judecată ține cont de efectele cumulative ale condițiilor generale raportate la caracteristicile individuale respective ale condamnatului, precum și de perioada în care condamnatul a fost deținut în condițiile contestate.

(3) În urma constatării faptului că condamnatul a fost deținut în condiții contrare prevederilor art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instanța de judecată obligă administrația instituției penitenciare să înlăture condițiile precare de detenție, stabilindu-i un termen concret, care nu va depăși 15 zile, după expirarea căruia instituția penitenciară informează instanța de judecată despre executarea încheierii.

(4) În cazul constatării circumstanțelor prevăzute la art. 473^2 alin.(3), instanța de judecată dispune reducerea pedepsei condamnatului, calculându-se de la 1 la 2 zile de reduceri pentru 10 zile de detenție în condiții precare calculate cumulativ. Instanța de judecată poate rotunji în favoarea condamnatului termenul de pedeapsă constatat ca fiind executat în condiții contrare prevederilor art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, pentru a deduce integral acest termen din termenul rămas neexecutat.

(5) În cazul constatării circumstanţelor prevăzute la art. 473^2 alin.(3), instanţa de judecată dispune reducerea pedepsei în condițiile alin.(4) din prezentul articol, iar în privința perioadei rămase, dispune, cu titlu de despăgubire, încasarea în favoarea condamnatului, din contul bugetului de stat, a sumei băneşti în mărime de până la 2 unități convenționale pentru fiecare zi de detenție în condiții precare, precum şi a costurilor şi cheltuielilor aferente.

(5^1) În cazul constatării faptului că condamnatul a fost deținut în condiții contrare prevederilor art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și perioada încălcării condițiilor de detenție este mai mică de 10 zile, instanța de judecată dispune, cu titlu de despăgubire, încasarea în favoarea condamnatului **a sumei băneşti în mărime de până la 2 unități convenționale pentru fiecare zi de detenție în condiții precare**.

(6) În cazul constatării circumstanțelor prevăzute la art. 473^2 alin.(3), persoanele condamnate la detenție pe viață nu pot solicita, cu titlu de despăgubiri, reducerea pedepsei, dar pot înainta o acțiune civilă.

(7) Reducerea pedepsei sau, după caz, încasarea despăgubirii în valoare bănească, prevăzute la alin. (4) și (5), se efectuează indiferent de confirmarea sau neconfirmarea vinovăției organului care pune în executare sentința sau încheierea ori a persoanelor publice din cadrul acestui organ.

(8) Dacă nu se constată încălcări ale prevederilor art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în cadrul executării pedepsei, instanța de judecată dispune respingerea plângerii.

(9) Încheierea adoptată în condițiile prezentului articol este executorie imediat, însă poate fi atacată cu recurs la curtea de apel de către părți, în termen de 15 zile de la data pronunțării, prin intermediul instanței de fond. În cazul încasării mijloacelor bănești, încheierea instanței de judecată se execută în condițiile prevăzute de Codul de executare.

(10) Pedeapsa redusă în condițiile alin. (4) constituie pedeapsă efectiv executată.

Cod Civil

Articolul 2036. Reparaţia prejudiciului moral

(1) În cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri.

(2) Prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial.

(3) Reparaţia prejudiciului moral se face şi în lipsa vinovăţiei autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declaraţiei scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancţiune administrativă a arestului , muncii neremunerate în folosul comunităţii şi în alte cazuri prevăzute de lege.

(4) Dacă legea nu prevede altfel, simpla constatare a încălcării unui drept sau interes recunoscut de lege fără plata de despăgubiri oferă satisfacție echitabilă persoanei vătămate doar când aceasta corespunde cu natura dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat și persoana vătămată astfel va putea obține o valoare nepatrimonială superioară prejudiciului moral suferit.

(5) Dreptul la despăgubire pentru atingerile aduse drepturilor personale nepatrimoniale poate fi cesionat numai în cazul în care a fost stabilit printr-o tranzacție sau printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

Articolul 2037. Mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral

(1) Mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția

este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate.

(2) Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate.

(3) La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale semnată la Roma la data de 4 noiembrie 1950*, ratificată de Republica Moldova la 24.07.1997.*

Articolul 3 Interzicerea torturii

Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.

Aerticolul 13 Dreptul la un remediu efectiv

Orice persoană, ale cărei drepturi şi libertăţi recunoscute de prezenta Convenţie au fost încălcate, are dreptul de a se adresa efectiv unei instanţe naţionale, chiar şi atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acţionat în exercitarea atribuţiilor lor oficiale.

Aprecierea instanței:

Reieşind din circumstanţele de fapt şi de drept, instanța de judecată constată că acțiunea depusă de Cojocari Ivan cuprinde cadrul legal de *adresare în instanța de judecată* și obiectul litigiului dedus judecății constituie raporturile juridice cu ptivire la repararea prejudiciului cauzat de condițiile de detenție contrare prevederilor art. 3 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Pentru a se pronunța, instanța de judecată a dat apreciere argumentelor părții reclamante și obiecțiilor reprezentanților pârâtului și intervenienților accesorii în raport cu probele prezentate și administrate de către instanța de judecată.

Astfel, în ședința de judecată s-a constatat cu certitudine că:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) nr. 21ji-3231/2023 din 05.02.2024 s-a admis parțial plângerea avocatului Modval Ion în interesele lui Cojocari Ivan împotriva administrației instituției penitenciare referitoare la condițiile de detenție care, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, afectează drepturile condamnatului garantate de art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. S-a constatat faptul că condamnatul Cojocari Ivan, a fost deținut în Penitenciarul nr. 13 - Chișinău, în perioada de timp din *****-*****, și în Penitenciarul nr. 8-Bender pe

perioada *****-*****, numărul total de zile fiind - 980 zile, în condiții contrare prevederilor art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. *(f.d. 33-38)*

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Centru nr. 21r-414/2024 din 29 aprilie 2025, recursurile declarate de reprezentantul Penitenciarului nr. 13-Chișinău și avocatul Modval Ion în interesele lui Cojocari Ivan, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 05 februarie 2024, s-au respins ca nefondate, fiind menținută încheierea fără modificări. *(f.d. 39-45)*

Instanța de judecată evidențiază că prin actele judecătorești sus-indicate s-a stabilit faptul că cet. Cojocari Ivan a fost deținut în Penitenciarul nr. 13-Chișinău și Penitenciarul nr. 8-Bender în condiții inumane și degradante, evaluate ca fiind contrare prevederilor art. 3 CtEDO, fapt ce nu urmează a mai fi dovedit suplimentar.

În acest context instanța reține că în conformitate cu art. 123 alin. (2) Cod de procedură civilă, (2) Faptele stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă într-o cauză civilă soluţionată anterior în instanţă de drept comun sau în instanţă specializată sunt obligatorii pentru instanţa care judecă cauza şi nu se cer a fi dovedite din nou şi nici nu pot fi contestate la judecarea unei alte cauze civile la care participă aceleaşi persoane.

Aplicând normele legale citate la circumstanțele prezentei cauze, instanța constată că nu mai urmează a fi supuse unei noi cercetări probatorii împrejurările referitoare la caracterul necorespunzător al condițiilor de detenție, la încălcarea art. 3 din Convenție și la durata acestei încălcări, întrucât acestea au fost stabilite prin acte judecătorești pronunțate anterior și care produc efecte juridice în prezenta cauză.

Prin urmare, obiectul examinării în prezenta cauză îl constituie, în esență, stabilirea consecințelor patrimoniale ale încălcării deja constatate, respectiv determinarea cuantumului despăgubirii ce urmează a fi acordată reclamantului pentru prejudiciul suferit ca urmare a detenției în condiții contrare art. 3 din Convenție, luînd în considerație și temeinicia despăgubirii reieșind din art. 53 din Constituție, art. 2037 Cod Civil.

Instanța de judecată reține că interdicția prevăzută de art. 3 din Convenție are un caracter absolut, or, în privința persoanelor private de libertate, statului îi revine obligația de a asigura condiții de detenție compatibile cu respectarea demnității umane și de a se asigura că modul și condițiile executării măsurii privative de libertate nu supun persoana unei suferințe sau unei încercări de o intensitate care să depășească nivelul inevitabil de suferință inerent detenției.

În speță, încălcarea acestor exigențe nu reprezintă o simplă prezumție sau o împrejurare dedusă din susținerile reclamantului, ci constituie un fapt juridic deja constatat printr-un act judecătoresc definitiv. Prin urmare, instanța pornește de la

premisa că reclamantul a suportat efectiv consecințele negative ale condițiilor de detenție constatate ca fiind contrare art. 3 din Convenție.

În același timp, instanța subliniază că simpla constatare a încălcării dreptului garantat de art. 3 din Convenție nu conduce în mod automat la acordarea oricărui cuantum solicitat de reclamant. Despăgubirea trebuie să fie determinată în raport cu natura și gravitatea încălcării, durata acesteia, intensitatea ingerinței în drepturile persoanei, precum și cu particularitățile concrete ale cauzei.

În acest sens, instanța de judecată evidențiază că unul dintre criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral îl constituie criteriul echității, care presupune acordarea unei despăgubiri apte să ofere victimei o satisfacție echitabilă pentru suferința suportată.

Criteriul echității presupune identificarea unui just echilibru între gravitatea prejudiciului moral efectiv suferit și cuantumul compensației acordate. Despăgubirea trebuie să aibă un caracter real și efectiv compensatoriu, fără a se transforma într-o sursă de îmbogățire nejustificată a victimei și, în același timp, fără a fi redusă la o sumă pur simbolică, lipsită de aptitudinea de a compensa, într-o măsură rezonabilă, consecințele încălcării constatate.

Această abordare este compatibilă și cu exigența unei „satisfacții echitabile” în sensul Convenției, despăgubirea urmând să fie proporțională cu natura și gravitatea încălcării constatate. Prin urmare, cuantumul despăgubirilor trebuie stabilit astfel încât să păstreze un raport rezonabil de proporționalitate cu prejudiciul moral suferit și să nu constituie nici o sumă excesivă pentru autorul prejudiciului, nici un venit nejustificat pentru persoana vătămată.

În această ordine de idei, instanța de judecată remarcă că în ceea ce privește consecințele încălcării constatate, art. 473^4 alin. (5^1) Cod de procedură penală prevede că, în cazul constatării faptului că condamnatul a fost deținut în condiții contrare prevederilor art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și perioada încălcării condițiilor de detenție este mai mică de 10 zile, instanța de judecată dispune, cu titlu de despăgubire, încasarea în favoarea condamnatului **a sumei bănești în mărime de până la 2 unități convenționale pentru fiecare zi de detenție în condiții precare**.

Prin urmare, instanța evidențiază că sintagma ***„până la 2 unități convenționale pentru fiecare zi”*** nu poate fi interpretată în sensul instituirii unui cuantum automat și invariabil al despăgubirii. Dimpotrivă, caracterul variabil al limitei stabilite de legiuitor impune instanței să individualizeze cuantumul despăgubirii în funcție de circumstanțele concrete ale cauzei. În acest proces de individualizare trebuie avute în vedere, în special, durata încălcării, caracterul cumulativ al condițiilor necorespunzătoare, intensitatea acestora, efectul lor asupra demnității și integrității psihice a persoanei private de libertate, precum și orice alte circumstanțe obiective relevante rezultate din materialele cauzei.

Tot aici instanța observă că prin sintagma pînă la 2 u.c., legiuitorul a stabilit plafonul de sus, adică sumă maximă care poate fi calculată per zi.

Prin urmare, la individualizarea cuantumului despăgubirii, instanța va ține cont de perioada de 980 de zile constatată prin actele judecătorești definitive, de caracterul continuu și cumulativ al încălcării, de natura dreptului fundamental afectat, de faptul că încălcarea a avut loc în cadrul executării unei pedepse privative de libertate și de necesitatea ca despăgubirea să constituie o compensație efectivă și proporțională pentru prejudiciul moral suferit.

Astfel, raportând situația de fapt la normele de drept relevante speței, precum și ținând cont de circumstanțele concrete ale cauzei, instanța de judecată apreciază că acordarea unei despăgubiri în cuantum de **o unitate convențională pentru fiecare zi de detenție** în condiții contrare prevederilor art. 3 din Convenție constituie, în speță, o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral cauzat reclamantului, care s-a exprimat (așa cum a relatat reclamantul) în suferințe psihice, teama, neliniștea, depresia, stresul și starea de incertitudine, îndurate pe perioada de detenție, care în mod direct au influența și continuă să influențeze nociv asupra calității vieții sale.

Prin urmare, pentru perioada de 980 de zile, cuantumul despăgubirii urmează a fi determinat prin aplicarea unei unități convenționale pentru fiecare zi de detenție în condițiile constatate ca fiind contrare art. 3 din Convenție, rezultând în total 980 de unități convenționale ceea ce constituie echivalentul a 49000 lei.

În consecință, instanța consideră că această sumă reprezintă o satisfacție echitabilă și proporțională pentru prejudiciul moral suferit de reclamant, corespunzând atât circumstanțelor concrete ale cauzei, cât și finalității remediului instituit de legislația națională pentru încălcarea drepturilor garantate de art. 3 din Convenție.

Aici instanța ca sublinia prioritatea prevederilor Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale prevăzută de art. 4 din Constituție.

Nu în ultimul rînd instanța va reitera și art. 13 din Convenția, care garantează **dreptul la un remediu efectiv** (recurs efectiv) în fața unei instanțe naționale.

În ceea ce privește poziția reprezentantului Ministerului Justiției și a reprezentanților intervenienților accesorii, privind respingerea acțiunii ca neîntemeiată, instanța de judecată le apreciază ca fiind nefondate, or, în cadrul examinării prezentei cauze, prin coroborarea probelor administrate și a circumstanțelor de fapt și de drept stabilite, s-a constatat cu certitudine temeinicia parțială a pretențiilor formulate de reclamant.

Astfel, deși reprezentantul pârâtului a solicitat respingerea integrală a acțiunii, instanța reține că existența încălcării drepturilor reclamantului prin deținerea acestuia în condiții contrare prevederilor art. 3 din Convenție a fost constatată

anterior prin acte judecătorești definitive, iar durata perioadei de detenție în asemenea condiții a fost stabilită în mod expres.

Prin urmare, argumentele invocate în susținerea netemeiniciei integrale a acțiunii nu pot fi reținute, întrucât acestea contravin situației de fapt stabilite în prezenta cauză și constatărilor cuprinse în actele judecătorești irevocabile. Totodată, instanța subliniază că admiterea acțiunii în parte rezultă din necesitatea individualizării cuantumului despăgubirii, acesta nefiind stabilit automat în cuantumul solicitat de reclamant, ci în limitele și potrivit criteriilor prevăzute de lege.

Instanța privește critic argumentele părții pârâte potrivit căror reprezentanții Ministerului Justiției nu au dreptul și împuterniciri să recunoască nici parțial acțiunea, or reieșind din poziția prin care autoritatea pledează pentru diminuarea sumelor pentru despăgubire, se deduce că pârâtul nu neagă existența prejudiciului adus.

În același timp, se reține că și argumentele intervenienților accesorii din speță se rezumă la dezbaterea cuantumului prejudiciului pentru zelele de detenție constatate, iar acest aspect a fost analizat supra.

În final, instanța consideră netemeinică atribuirea de către reclamant a calității co-pârât Ministerului Finanțelor, și în acest sens pretențiile către această instituție vor fi respinse, or pîrîtul corespunzător pe acest tip de cauze este Ministerul Justiției.

În ceea ce privește practica instanțelor naționale pe cauze similare, deși pârâtul a invocat unele decizii a instanțelor de apel, instanța consideră ca fiind mai relevantă Decizia 2ra-1875/19 din 27.12.2019 (*cauza Mihail Gladcovschi vs Ministerul Justiţiei*) a Curții Supreme de Justiție, în care instanța supremă a analizat amănunțit litigiul cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat ca rezultat al condițiilor de detenție inumane și degradante și a statuat că acest tip de despăgubiri trebuie să fie subordonate unei aprecieri rezonabile, pe o bază echitabilă, în acord cu jurisprudența CtEDO, care statuează în echitate atunci când decide cuantumul daunelor acordate cu titlu de reparație morală, în aplicarea prevederilor art. 41 din Convenție

Dând o apreciere celor enumerate mai sus, reieșind din probele administrate, *bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar şi apreciate, în baza art.130 CPC, din punct de vedere al pertinenţei, admisibilităţii, veridicităţii, iar în ansamblul sub toate aspectele în coroborarea lor*, instanța ajunge la concluzia admiterii parțiale a cererii înaintate de Cojocari Ivan, încasând din bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiţiei, în beneficiul reclamantului, suma de 49000 (patruzeci și nouă mii) lei cu titlu de despăgubire pentru deținerea în condiții de detenție contrare prevederilor

art. 3 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. În rest acțiunea se respinge ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu art. art. 238-241 Cod de procedură civilă, instanţa de judecată,-

HOTĂRĂŞTE

Se admite parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Cojocari Ivan către Ministerul Justiției, Ministerul Finanțelor, intervenienți accesorii Administrația Națională a Penitenciarelor, Ministerul Afacerilor Interne cu privire la repararea prejudiciului cauzat de condițiile de detenție contrare prevederilor art. 3 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Se încasează din bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției, în beneficiul lui Cojocari Ivan, suma de **49000 (patruzeci și nouă mii) lei** cu titlu de despăgubire pentru deținerea în condiții de detenție contrare prevederilor art. 3 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale în perioada ***** – ***** în Penitenciarul nr. 18 Bender precum și în perioada ***** – ***** în Penitenciarul nr. 13 – Chișinău.

În rest pretențiile se resping ca neîntemeiate.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru).

Președintele ședinței,
Judecător **Muruianu Maria**

Copia identică originalului,
Judecător *Muruianu Maria*